

Arrest

nr. 55 726 van 8 februari 2011
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 oktober en 5 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 3 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.C. FRERE, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake voornoemde B. Q. werd beroep aangetekend bij verzoekschrift van 28 oktober 2010, ingediend door advocaat V. VANDERMEEREN en gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder dossiernummer 61 250. Bij verzoekschrift van 5 november 2010, ingediend door advocaat H. VAN VRECKOM en gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder dossiernummer 61 668, werd eveneens beroep ingediend tegen voormelde beslissing. Beide verzoekschriften hebben dezelfde bestreden beslissing tot voorwerp. Derhalve worden de beroepen gekend onder de dossiernummers 61 250 en 61 668 samengevoegd.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom afkomstig uit de gemeente Fushë Kosovë en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. In 2004 vertrok u samen met uw partner, F. B. (...), en uw kinderen naar Frankrijk. Daar vroeg u asiel aan, wat u uiteindelijk werd geweigerd. Omdat uw partner in Frankrijk vreemd ging en jullie hierdoor ruzie hadden, keerde u in 2006 met de kinderen terug naar Kosovo. Twee weken later kwam uw partner ook terug naar Kosovo, waar jullie terug gingen samenwonen. Hij werkte in Kosovo voor Albanezen en Ashkali. Hij werd door beiden slecht behandeld: ze sloegen hem en betaalden hem zelden. U en de kinderen leefden daardoor in armoede. De Albanese werkgevers van uw partner kwamen hem vaak met de auto afhalen om te gaan werken. U zag de auto en de inzittenden nooit doordat ze telkens veraf van uw woning geparkeerd stonden. Een maand tot anderhalve maand voor uw vertrek naar België hadden u en uw partner op een avond ruzie, waarna hij vermoedelijk met zijn werkgevers in de auto vertrok om nooit meer terug te komen. De volgende dag werd uw partner door enkele burens een laatste keer in de stad gezien en vanaf dan mist elk spoor naar hem. Sinds die avond werd uw huis vaak bekogeld met flessen, stenen en andere gevaarlijke voorwerpen. Dit gebeurde telkens 's nachts en de objecten kwamen uit de richting van de burens. 's Ochtends riepen ze dat u weg moest gaan, dat u daar niet hoorde te zijn en dat ze u zouden doen verdwijnen net zoals uw partner. Wie die Albanees sprekende belagers waren, weet u niet. Omwille van de armoede en omwille van uw problemen met Albanezen en Ashkali besliste u Kosovo te verlaten. U vertrok samen met uw zes kinderen in een bestelwagen naar België. Na een reis van één à twee dagen kwam u op 23 november 2009 in België aan en nog diezelfde dag diende u hier een asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, afgeleverd op 26 mei 2009; uw geboorteakte, afgeleverd te Fushë Kosovë op 15 mei 2009; een verblijfsattest, afgeleverd te Fushë Kosovë op 15 mei 2009; de Belgische identiteitskaarten van uw schoonouders B. G. (...) en B. S. (...) (O.V. 5211238); 2 Belgische doktersbriefjes van uw dochter S. B. (...) en 2 Belgische doktersbriefjes van uzelf.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er ernstige tegenstrijdigheden zijn tussen uw opeenvolgende verklaringen afgelegd ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u op 11 december 2009 ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken dat u besloten had naar België te komen omdat het leven met uw partner niet meer draaglijk was. Hij was een playboy die meerdere vrouwen had en niet naar u omkeek. Voor uw vertrek naar België had hij u tevens verlaten. Uw situatie was zo geëvolueerd dat u in Kosovo niet langer in staat was voor uw kinderen te zorgen. Door dit alles besloot u Kosovo te verlaten en naar België te komen (Terugnameverzoek DVZ, vraag 11 en 15). Op 29 januari 2010 verklaarde u evenwel plots ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw partner een maand voor uw vertrek uit Kosovo plots verdwenen is en dat Albanezen en Ashkali na zijn verdwijning u begonnen te bedreigen, waarbij ze ondermeer lieten verstaan en dat ze u net zoals uw partner zouden doen verdwijnen (vragenlijst CGVS, p. 2). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal herhaalde u deze verklaringen. U voegde er tevens aan toe dat uw partner verdween nadat hij door onbekenden - u vermoedt dat het om zijn Albanese werkgevers ging - met een wagen werd opgehaald (gehoorverslag CGVS, p. 8 ev.). Vervolgens geconfronteerd op het Commissariaat-generaal met het feit dat u aanvankelijk ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken de verdwijning van uw partner door Albanezen en de bedreigingen ten overstaan van uw persoon door Albanezen en Ashkali niet ter sprake bracht, terwijl nochtans naar de reden van uw vertrek uit Kosovo was gepolst, stelde u dat de toen aanwezige tolk zei dat u dat tijdens dat gehoor nog niet moest vertellen (CGVS, p. 12). Deze uitleg is evenwel niet afdoende om deze belangrijke gebeurtenissen die geleid hebben tot uw vertrek uit Kosovo toen niet ter sprake te brengen. Het gaat hier immers om essentiële aspecten van uw asielrelaas en op de Dienst Vreemdelingenzaken werd u telkens uitdrukkelijk geadviseerd de voornaamste feiten of elementen aan te halen waarom u Kosovo heeft verlaten en bij terugkeer problemen vreest of riskeert. Ook uw verklaring dat niet alles wat u daar heeft gezegd effectief neergeschreven werd, is niet afdoende (CGVS, p. 12). Daarenboven werden uw verklaringen telkens door u ter akkoord ondertekend. Deze vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de door u aangehaalde problemen in Fushë Kosovë geenszins stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Uit deze informatie komt naar voor dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Fushë Kosovë in het bijzonder objectief verbeterd zijn. De algemene veiligheidssituatie wordt vandaag over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. In Fushë Kosovë vonden er volgens onze informatie sinds 2004 geen veiligheidsincidenten meer plaats gericht tegen de RAE-gemeenschappen. Ook binnen de regio Prishtinë, waartoe de gemeente Fushë Kosovë behoort, zijn er recentelijk geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten gemeld waarbij RAE-gemeenschappen het doelwit waren.

Dat er aan de geloofwaardigheid van uw relaas kan getwijfeld worden, blijkt tevens uit het feit dat u vage, weinig logische en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de verdwijning van uw partner. Zo verklaarde u dat uw partner heel slecht werd behandeld door zijn Albanese werkgevers, maar dat ze hem vaak met de auto kwamen oppikken om te gaan werken (CGVS, p. 9-10). Het lijkt me zeer merkwaardig dat zij hem dan wel zo'n voorkeursbehandeling zouden geven. Ook stelde u aanvankelijk tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw partner 's ochtends naar het werk vertrok in de auto van zijn Albanese werkgevers en dat hij nooit meer terugkeerde (CGVS, p. 8 en 9), terwijl u later tijdens dit gehoor beweerde dat hij 's avonds na een ruzie vertrok in de auto van zijn werkgevers (CGVS, p. 12). Op de vraag waarom zijn Albanese werkgevers 's avonds met hun auto aan jullie woning stonden te wachten, kon u ook geen afdoende antwoord geven (CGVS, p.12). Uiteindelijk verklaarde u eigenlijk helemaal niet te weten of uw partner verdwenen is, vermoord werd of ervandoor is met een andere vrouw (CGVS, p. 13).

Ook aan de door u aangehaalde bewering dat de politie niets ondernam nadat u hen herhaaldelijk had ingelicht over het feit dat u omwille van uw etnische origine door Albanezen en Ashkali uit uw onmiddellijke omgeving werd aangevallen, uitgescholden en met de dood bedreigd, kan weinig geloof gehecht worden. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen met Albanezen en Ashkali in Kosovo.

Voorts dient te worden opgemerkt dat het feit dat uw vertrek uit Kosovo tevens ingegeven werd door het feit dat u er in armoede leefde, een probleem van louter socio-economische aard is dat als dusdanig geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève,

zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. De informatie van het Commissariaat-generaal bevestigt weliswaar dat de Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken ook discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat, luidens uw verklaringen, uw slechte socio-economische situatie in Kosovo in grote mate toegeschreven kan worden aan uw slechte familiale situatie. Zo haalde u aan dat, ofschoon uw partner in Kosovo over werk beschikte, hij maar heel zelden geld aan u en uw kinderen bezorgde (CGVS, p. 10). U haalde tevens aan dat hij veel dronk, zich met slechte zaken bezig hield en met andere vrouwen omging (CGVS, p. 11 en 13).

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit, afkomst uit en recente verblijf in Kosovo worden vooreerst niet door mij betwist. De medische attesten die u voorlegde, doen hier niet ter zake aangezien de medische problemen hierin besproken geen aanleiding gaven tot uw vertrek uit Kosovo. Het feit dat uw schoonouders, B. G. (...) en B. S. (...), in België werden erkend als vluchteling en ondertussen de Belgische nationaliteit hebben bekomen, kan evenmin iets wijzigen aan bovenstaande appreciatie. Zij werden immers op persoonlijke en andere motieven erkend. Bovendien wordt elke asielaanvraag op haar individuele merites beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster beroept zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 3 EVRM.

3.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De middelen die door

verzoekster worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekster bij haar eerste verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 11 december 2009 als reden voor het verlaten van haar land van herkomst stelt dat het leven met haar man niet meer dragelijk was, hij was een playboy, had meerdere vrouwen en keek niet meer naar haar om, waardoor zij niet meer in staat was voor haar kinderen te zorgen (administratief dossier, stuk 14, Terugnameverzoek, p. 3). Verzoekster houdt evenwel bij haar tweede verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 29 januari 2010 een totaal ander asielrelaas voor dat luidt als volgt:

"Mijn man moest gaan werken want anders konden we het gezin niet onderhouden. Ongeveer 1 maand voor mijn vertrek uit Kosovo, vertrok mijn man naar zijn werk en is niet meer terug gekomen. Wij hadden die dag een ruzie gehad omdat er geen eten meer in huis was. Nadat mijn man niet meer is thuis gekomen, begonnen er Albanezen en Hashkali mij te bedreigen en zegden dat ze met mij hetzelfde zouden doen als met mijn man namelijk mij laten verdwijnen. Ze gooiden ook flessen en andere gevaarlijke voorwerpen naar mijn huis. Ik had geen andere keus dan mijn huis te verlaten. Ik heb mijn huis in handen gegeven van een Roma-persoon en hij heeft mijn vertrek geregeld. Ik liet thuis een bericht achter voor mijn man indien hij terug thuis zou komen in verband met mijn vertrek naar België waar ook zijn ouders zijn." (administratief dossier, stuk 14, Vragenlijst, vraag 3.5.).

Laatst vermelde asielrelaas wordt door verzoekster bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal van 19 augustus 2010 bevestigd. Bij beide verhoren op de Dienst Vreemdelingenzaken werd verzoekster bijgestaan door een tolk en zowel het Terugnameverzoek als de Vragenlijst werden door haar voor akkoord ondertekend.

Waar verzoekster argumenteert dat *in casu* geen sprake kan zijn van twee uiteenlopende asielrelazen daar het tweede asielrelaas voorgehouden op de Dienst Vreemdelingenzaken bij het verhoor van 29 januari 2010 en op het Commissariaat-generaal een aanvulling betreft van haar eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 december 2009 wijst de Raad erop dat voormelde bewoordingen niet voor interpretatie vatbaar zijn. Het initieel aangeven als reden om naar België te komen dat haar echtgenoot een playboy is die er meerdere vrouwen op nahoudt en die haar aan haar lot overlaat betreft een totaal ander vluchtmotief dan de verdwijning van haar echtgenoot door toedoen van Albanezen en Ashkali en de bedreiging hetzelfde lot te zullen ondergaan. Ook het argument dat bij het eerste verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken de aanwezige tolk haar zou hebben gezegd dat ze de problemen met de Albanezen en Ashkali nu nog niet moest vertellen kan door de Raad niet worden aanvaard. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze het meest wezenlijke element in haar asielrelaas en dat de directe aanleiding vormt voor haar vlucht uit haar land van herkomst, met name de verdwijning van haar echtgenoot en de eraan gekoppelde bedreiging met hetzelfde lot naar haar toe, onmiddellijk aanwijst als de reden voor haar komst naar België. Verzoekster opteerde er zelf voor bij het eerste verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op de vraag naar de reden van haar komst naar België niet onmiddellijk te wijzen op haar vrees door Albanezen en Ashkali te zullen worden ontvoerd en bijgevolg te verdwijnen, iets wat haar echtgenoot blijkbaar reeds was overkomen, doch vond het belangrijker de relationele problemen met haar echtgenoot aan te kaarten, die op zich voor haar geen onmiddellijk levensbedreigend effect ressorteerden. Het is verzoekster zelf die de keuze heeft gemaakt bij het eerste verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken de relationele problemen met haar echtgenoot aan te geven als vluchtmotief daar waar van een asielzoeker die vreest voor haar leven in redelijkheid mag worden verwacht dat zij onmiddellijk dat element aanreikt die effectief haar leven bedreigt, zijnde

de vrees te worden ontvoerd. Bovendien wijst de Raad erop dat de initieel voorgehouden situatie met haar echtgenoot die verzoekster beweert te zijn ontvlucht in schril contrast staat tot haar bewering bij het tweede verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in de door haar achtergelaten gezinswoning een bericht voor hem te hebben nagelaten voor het geval hij na zijn verdwijning zou terugkomen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster betreffende het meest wezenlijk element van het door haar voorgehouden asielrelaas, meer in het bijzonder de verdwijning van haar echtgenoot, bij het verhoor op het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Verzoekster situeert deze verdwijning nu eens 's ochtends, "*hij is 's ochtends gaan werken en keerde niet meer terug*", dan weer 's avonds, na een ruzie stapte hij 's avonds in de wagen van personen met wie hij werkte, "*niet 's ochtends*", aldus verzoekster (administratief dossier, stuk 4, p. 8 en 12). Verzoeksters argument betreffende deze tegenstrijdigheid dat zij slechts een zeer lage geschooldheid heeft kan door de Raad niet worden gevolgd. Immers betreft het *in casu* een vraagstelling die louter betrekking heeft op een gebeuren dat verzoekster zelf heeft meegemaakt en kan niet worden ingezien hoe een hogere scholingsgraad haar zou in staat stellen met zekerheid te bepalen of haar echtgenoot 's avonds, dan wel 's ochtends de gezinswoning definitief heeft verlaten.

Verder stelt de Raad vast dat uit het voormelde duidelijk blijkt dat verzoeksters echtgenoot was tewerkgesteld en dat zij een woning hebben in Kosovo.

Het voorhouden van twee totaal uiteenlopende asielrelazen en de flagrante tegenstrijdigheid betreffende een wezenlijk element betreffende het tweede asielrelaas verhinderen aan de door verzoekster voorgehouden asielmotieven en aan haar gezinssituatie en maatschappelijke situatie, mede ingegeven door de aanwezigheid van tewerkstelling en een huis, enig geloof te hechten. Het ongeloofwaardig bevinden van het asielrelaas laat niet toe verzoekster de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

3.2.4. Waar verzoekster zich beroept op de schending van artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.5. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Noch uit de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 18), noch uit de informatie gevoegd als bijlage bij het verzoekschrift blijkt dat de Roma in Kosovo slachtoffer zijn van een groepsvervolging doch integendeel dat reeds tal van maatregelen werden genomen teneinde de toestand van deze bevolkingsgroep te verbeteren, waardoor zoals blijkt uit wat voorafgaat een individueel onderzoek naar de asielaanvraag is aangewezen. Het ongeloofwaardig bevinden van verzoeksters asielmotieven, inclusief de problematiek met haar echtgenoot en de vaststelling dat verzoeksters echtgenoot was tewerkgesteld en dat haar gezin een woning te beschikking heeft in Kosovo laten niet toe te besluiten dat verzoekster als Roma in de Kosovaarse samenleving een reëel risico loopt op ernstige schade zoals voorzien bij voormelde wetsbepaling. Bovendien blijkt uit de specifieke informatie - verkregen uit persoonlijke contacten met vertegenwoordigers van de diverse minderheidsgroepen tijdens een missie van 15 tot 25 september 2009 - betreffende Fushë Kosovë, waarvan verzoekster afkomstig is, en waarnaar ook verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst, dat er zich sedert 2004 geen veiligheidsincidenten gericht tegen de Roma, Ashkali en Egyptische gemeenschappen (RAE) meer hebben voorgedaan, dat de verschillende gemeenschappen tevreden zijn over het werk van de Kosovaarse politie en KFOR, dat de leiders van de RAE-gemeenschap er steeds door de politie worden gecontacteerd bij problemen waarbij minderheden betrokken zijn, dat leden van deze gemeenschappen werkzaam zijn bij de gemeente, dat Roma steeds terecht kunnen in het centrum voor samenwerking en integratie "*Fidan Lahu*" die zich toelegt op onderwijs, gezondheid, hygiëne, jeugdwerking en integratie van vrouwen, dat er toegang is tot een niet discriminatoire gezondheidszorg en dat zelfs de mogelijkheid bestaat lessen te volgen in het Roma (administratief dossier, stuk 18, deel 2). Deze informatie die de specifieke toestand van ondermeer de Roma in Fushë Kosovë - waarvan verzoekster afkomstig is - beschrijft, wordt door verzoekster niet weerlegd.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder in toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenwel niet aan dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.6. Waar verzoekster opwerpt dat bij een terugkeer naar Kosovo de re-integratie zal worden bemoeilijkt door het gegeven dat zij zes kinderen heeft waarbij zij de nadruk legt op onderwijs en medische behandeling, verwijzend naar de ziektebriefjes van haar dochter, wijst de Raad vooreerst op de voormelde informatie betreffende Fushë Kosovë, en meer in het bijzonder naar wat aangaande deze gemeente werd gesteld met betrekking tot onderwijs en medische verzorging, en benadrukt de Raad verder nogmaals de vaststelling dat aan verzoeksters voorgehouden relaas geen geloof kan worden gehecht, inclusief aan de door haar initieel voorgehouden problemen met haar echtgenoot, waaruit mag worden besloten dat haar echtgenoot nog steeds in Kosovo aanwezig is en er is tewerkgesteld en dat het gezin er over een woning beschikt. Door de Raad kan derhalve niet worden ingezien waarom verzoekster zich samen met haar kinderen niet opnieuw zou kunnen integreren in de gemeenschap van haar dorp, Fushë Kosovë.

3.2.7. De motivering van verwerende partij betreffende de door verzoekster bijgebrachte documenten wordt door verzoekster ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd en door de Raad tot de hare wordt gemaakt.

3.2.8. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 61 250 / IV en RvV 61 668 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT